

Aase Olesen (RV):

Jeg vil give hr. Agerschou ret i, at en sådan nægtelse af 350 kr. kan være betænkelig, men jeg kan overhovedet ikke sige, om den er det, før jeg ser, om den ligner den sag, jeg har hørt om, der er indklaget til et jysk amtsankenævnt. Der er det også 350 kr., det drejer sig om, men dér har familien bare en formue på 10 mill. kr. og en årlig skattepligtig indkomst på over 2 mill. kr.

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

Når hr. Taanquist ikke har fået nogen henvendelser, kunne det måske skyldes, at de mennesker, der er kommet i klemme ved denne bestemmelse, med det samme har været klar over, at der næppe var meget at gøre ved at klage til hr. Taanquist om det, men derimod måske ved at klage til de partier, som havde vist en anden indstilling.

Nu er det jo ikke hr. Taanquist, der er minister, og det er vel rimeligt, at man, når man får den slags ting, forelægger dem for ministeren. Derfor siger jeg nu, at hvis der er et udbredt ønske, skal jeg med ministerens godkendelse gerne – og i den anonyme form, som jeg selvfølgelig ved man kan bruge – bringe dem videre til udvalget. For at fru Aase Olesen ikke skal være i tvivl om, hvad det ene af eksemplerne går ud på, kan jeg sige, at det drejer sig om en familie – de bor ikke i Jylland – der har et psykotisk barn hjemme, som de før fik 1.224 kr. månedlig til. Det er nu sløffet, fordi – som der står i svaret – familien har en formue på 100.000 kr., hvoraf arv, som de har fået for nylig, udgør 50.000 kr. Det er kommunens baggrund for at give de mennesker totalt afslag på at få hjælp til et psykotisk hjemmeboende barn.

Agerschou (SF):

Ved majforliget 1980 ændrede et flertal af folketingets partier brat samfundets politik over for handicappede. Forliget stod i grel modsætning til den ellers almindeligt anerkendte politiske målsætning om normalisering og integrering af handicappede i det øvrige samfund. En sådan målsætning kan kun opfyldes ved, at samfundet forsøger at kompensere for et handicap dels ved den

generelle politik, der føres i landet, dels ved direkte ydelser over for den enkelte handicappede.

At kompensere betyder at udjævne, udligne, erstatte og afhjælpe. Med førnævnte målsætning er det samfundets opgave at kompensere for de ekstra problemer, handicappede støder på i kraft af det at være handicappet, og disse problemer er naturligvis ikke afhængige af indkomst.

Lovforslaget fra de konservative går ud på at genindføre kompensationsprincippet i § 48, stk. 1, der handler om ydelser til de merudgifter, en familie har ved at have et handicappet barn i hjemmet.

Vurderingen af et sådant lovforslag afhænger af, hvilket grundlæggende syn man har på handicappede og handicappedes placering i samfundet, og her mener vi i SF, at ansvaret for, at handicappede har menneskeværdige forhold, er et fællesskabsanliggende, hvor samfundet som sådant må bidrage. Det er ikke et ansvar, der ligger individuelt på den enkelte familie eller det enkelte menneske, afhængigt af indtægt og andre forhold.

Vi går ind for en solidarisk holdning over for handicappede, og det medfører, at vi betragter ydelser til handicappede som en compensation for handicappet og ikke som noget transbestemt økonomisk. Det betyder naturligvis, at vi fuldt ud kan støtte lovforslaget og vil arbejde på, at det får en hurtig og positiv behandling i udvalget.

Tove Niemann (FP):

Lovforslag nr. L 123 er ikke et forslag, der udelukkende drejer sig om kroner og øre, men også om tryghed. Det drejer sig om at være handicappet og det at være forældre til et handicappet barn. Dette er i sig selv en belastning, men denne belastning kan dog mildnes ved, at der overhovedet ikke bør indgå økonomiske overvejelser eller økonomiske bekymringer ved at beholde et handicappet barn i hjemmet.

I de fleste tilfælde er det af stor positiv betydning, at den handicappede kan forblive i sine vante omgivelser. I visse sygdomstilfælde kan det også have en positiv indflydelse på sygdommens forløb.

Derfor vil fremskridtspartiet deltage positivt i udvalgsarbejdet.